

Onko kaikki hyvin? Miten perheesi voi?

■ Ilpo Haahtela

Esimieheni, professori Lauri Siivonen (1912–98) pistäytyi lähes joka päivä työhuoneessani Oulun yliopiston eläintieteen laitoksella. Mitään vastaavaa en ollut kokenut Turun yliopistossa ennen Ouluun siirtymistäni enkä kokenut kymmenen vuotta myöhemminkään, kun palasin sinne takaisin.

Oulun yliopisto oli aloittanut toimintansa vuonna 1959 esikuvanaan Helsingin yliopisto, josta suurin osa opetushenkilökunnastakin tuli uuteen yliopistoon. Kirjoitin professori Siivoselle ja kerroin kiinnostuksestani aloittaa työt hänen laitoksessaan. Yllätyin nopeasta ja selkeästä vastauksesta, jossa minut luvattiin kiinnittää eläintieteen assistentiksi kolmeksi vuodeksi syyskuusta 1961 alkaen. Minulle jäi kesä aikaa sopeutua ajatukseen, että siirryn jo lähes 40 vuotta toimineesta yksityisestä Turun yliopistosta aivan uuteen valtion yliopistoon Ouluun, kaupunkiin, josta en tiennyt oikeastaan mitään ja jonka näin ensimmäisen kerran vasta muutama päivä ennen työni alkua!

Yhtä tuntematon oli Lauri Siivonen. Tiesin että hän oli ornitologi ja riistantutkija, joka ennen nimitystään Oulun yliopiston professoriksi oli työskennellyt Helsingin yliopistossa ja Riistantutkimuslaitoksen johtajana. Oulun yliopiston toiminta oli alkanut lähes kokonaan vuokrakiinteistöissä, joita jouduttiin korjaamaan uuteen käyttöön sopiviksi. Eläintieteen laitos sijaitsi aivan Tuomiokirkon naapurissa Oulun NMKY:n talossa, joka urheiluhalleineen oli vuokrattu yliopistolle. Sinne astelin ensimmäisen työpäiväni aamuna ja löysin pohjakerroksesta maanpinnan alapuolelta esimieheni työhuoneen. Työpöydän takana istui maalaisisännän näköinen mies, jonka leveät housunkannattimet pitivät ylhäällä hyvin tavallisen näköisiä puvun housuja, takki

oli tuolin selkänojalla. Päästäkseni kätelemään häntä, minun piti kulkea ovelta lattialla olevia lautoja pitkin, sillä huoneen kunnostus oli vielä kesken. Siivonen toivotti minut tervetulleeksi, mutta tapaaminen oli varsin muodollinen, lähes viileä. Professori oli selvästi kiireinen ja varmaan stressaantunutkin ankarasta työpaineesta johtuen. Mielikuvani laitoksen esimiehestä oli henkilöitynyt Paavo Voipioon, joka edusti hienostunutta kulttuurialymystöä ja myös näytti siltä. Ensi tapaamisen perusteella Siivonen oli hänen täydellinen vastakohtansa.

Voipion vastakohtaksi Siivonen minun katsoinnsani jäikin. Totuin pian hänen pukeutumiseensa, joka sopi oululaiseen linjaan ja hänen hieman kömpelöön käytökseensä. Hänen positiivisia puoliaan opin vuosien mittaan tuntemaan hyvin. Siivonen solmi vaivatta suhteita Oulun vaikutusvaltaisiin piireihin, tässä hänelle oli hyötyä myös filatelian harrastuksestaan. Hän onnistui hankkimaan eläintieteellisiin kokoelmiin SOK:n upeat esittelyvitriinit, jotka yhä ovat käytössä. Siivonen junaili tiedekunnan suostumuksen maamme ensimmäiseen biosukelluskurssiin, joka oli opintosuoritus. Sukelluksesta hän ei tiennyt mitään, mutta luotti nuoriin alaisiinsa, joita hän isän kädellä ohjasi. Häntä parempaa johtajaa en laitokselle osaisi edes kuvitella.

Lisää Lauri Siivosesta on luettavissa internetissä kirjoituksessani ”Eläintieteen assistentin muistikuvia Oulun yliopistosta 1960-luvulla” (www oulu.fi/biology/50/IH/).

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva eläintieteilijä ja museotutkija.